

Begravning.

"Den, som i denna världen kristligent levat, shall också
efter döden bedeligen begraven rörda". så var den grunden.
När Nögen var död, spred sig smyheten hastigt ty,
Det var förr gott om löst folk, som gingo omkring
för att prata, göra något arbete, eller hanseka tigga.
Detta var den så kallade "trädkoposten". Om en mera
ansedd person avlidit, reste folk ofta läng väg för
att "bekläda sorgen". Den döde fick ligga en stund
i sin säng. Sedan lades liket på ett sofflock eller
något liknande. Ögonen tillstötas och ett "hakblöde"
bands under hakan och knöts över huvudet,
för att den döde inte skulle ligga och gapa
eller stirra med ögonen. Sängkläderna togs ut. sedan
att brämma enis för liklukten är kostlagd. Sofflocket
med den döde stativet i en hammare eller något annat
icteymur, och nu var det berättom att shaffa kista.
Den fick beställas av någon snickare. Under de sista
tretio åren har snickelaforna haft likkistor att salja.

Grannar hjälpte varandra med att göra ^{den} döde i ordning för den sista nätettdelen. På en del ställen fanns det möjlig, som var van att sköta om sådant, denne blev naturligtvis fågna anlitad. HU bleo den döde beväxtad och iförd ett vitt underplagg av ktrumpor och kommos hunde även ha plikt om huendet. Ett vitt stycke tyg lades som täcke och ema myrtengeunas har jag sett användas för att prydla den dödes lager. Locket sattes på kistan men skruvades inte fast, ty det kunde komma folk, som ville se den döden. Här detta var färdigt hålls en andktsstund och sjöngs en psalm. Hu ställdes uttrymmt i ordning, där den den döde skulle sta till begravningsdagen. Detta var sugkat med gransis, ju mera gransis dess bättre. Mera bemärkta personer kunde även, utom gransis, ha blommor, förs o. d. ious prydnaad i den dödes likaun. För fönstren drogs fram gardinerna, det är mera vanligt nu än att hänga takan för fönstren. Hu kunde det hänta att folk kommo för att se den döden,

Likistan haende förfärdigas nu nem snickare
som helst. Som min far var snickare, minnafag her-
sig, som liten sittade på, när han arbetade med att
måla likistan till mormor. Istan hade hysigt lock,
och var smalare i båda ändar än på mitten.

Färgen var helt svart. När istan var målad,
ströddes fint broddad stenkot över den. Sedan gansades
den långa sidorna med tyll svart övte till färgen.
Kapet skruvades fast med blanka skruvar, som
hade formiden av ett kors. Iman locket skruvades
på lades gärna en jordtrubok överpå liket. oft hara
kyrkspän i potten under den döde var brukligt
förr. Vagn har använts att försa lik på sedan
lång tid tillika. Likvagn har använts de sista
60 åren i hörjan blott av de förmänare. Till att
köra lik användes helst svarta hästar. Det
anses inte något nedsättande att lämna hästarna
till denna röta tjänst åt en död. Grannar hämmer
gärna sina svarta hästar om intie de sögande yälva åga sådanna.

Gifvårdstale i öffärd

De större gårdena brukar sjunda prästen och klockaren. Prästen håller då gifvårdstale och klockaren sjunger en psalm. Andra mindre ställen, som ej kunnat sjuda prästen hara alltid någon av sin bekantskapskrets som han föra detta.

Så länge jag kan minnas har om det varit sannan, en pyrkant av grana gjorts i ordning där kistorna skulle stå under utvärdstaleet. Var detta var gjort bars kistor upp på den väntande ragnen några kanskor hängdes på huvudet, närmast åtta de närmaste släktningarna sedan grannas och der, som hörde till lygalaget En likfärd kunde icke bestå av 20 tal skyttar. Gående processionsordning har inte förekommit i Skatelöv avständen är för stora. Nu för tiden ha många kilor mer oftast kör man lik med hästar vilarna honna efter med gästerne alla körta långsamt. Alla dessa bruk och sedes omkring 50 år och mera. Men hade på den tiden den föreställningen att det icke kunde vara på annat vis.

Begravningsprocession.

Örshild processionsordning upprättades nog om någon uppsatt person avlidit och då hade man också prestare, länga stänger med svart tyll. De bäras av någon som är från staten med den döde. Prestare är ^{anmärkt} gälligt och användes sällan. När en vanlig begravning skall ske är pallar utsätta utanför grunden till kyrkogården. På dessa sättes kistan. Om det är en fattig enkel mänsklig bosättning syns liksom en enkel svart kista och ett par keransar på dessanura. De rika hara i allmänhet en massa bransar på kistan med fargrika breda band. När kommer prästen och klockaren, de mota alla likas. De gå före ^{syngande} fyra man bär kistan. De närmaste foljat tätt efter. När bärarna sitt ned kistan i grovorn, komma de närmast slätingarna till den döde, alldelvis intill graven. Det passar inte att någon går frammed dem brinnor och barn är och hålls med. När jordfästningen är över, häller prästen ett kort urförande dock inte för alla.

Sedan jordfästningen förrätts sjunges en psalm
Prästen går in i kyrkan. Om det finns personer bland
begravningsföljet, eller bland den dödes anhörande,
som ärö vana att hålla anförande så göra de detta
Ett efter ett går fram till graven, de tacka den döde för
allt han gjort för sin familj och för sitt hället.
För i tiden när vanan att hålla tal var förbehållet
att prästen och med honom jämt ställda förförour inte
räddana tal vid graven. Det är en artighet att pasta ner
en blombukett i graven det har förekommit så långt jag
minns. Efter en underrörelse till den döde, kan göras detta
men han måste vanta ^{ta} begravningsföljet har ordnat sju
blommor. När detta är ordnat går de vid graven försiktiglade
in i kyrkan där högmesan sedan böjat. Gästerna
söka fa en särskild stol tillsammans. Efter Guds-
tjänstens slut var det inte någon bestämd ordning
som vid utfärdet. Men nu väntade begravningshalasen

Begravningshalas.

Dessa gillen förekommo med särskigare förtäring före i tiden än numera. Det var de s.k gravölen. De varo särskilda störhalas. Sedan alla gästarna anlant bänkade de sig kring borden till vänd hade utsellets vägan nära bekant till den döde. Bordet digneade av alla sätter, som kunde tankas på ett smörgåsbord. Därpå följde kött, fisk och många slag av grönsaker sedan flera slag av eperrätter. Och till sist massor av Ostkakor, sötost, pankakor och tortor. Skarra av bröd, brödplock och konjek och damerna vin, sitt starkt. Baffe. I hycklyn och på större ställer är förring i begravningsar borttaggda och det förekommer icke så mycke mat. Men hos enklare folk med mera garnvaldays edes är både förring och begravningskonfekt vanliga. Vinden brukar läsa till snaten och avsluta med en psalm. Slottspel och andra festställser förekom inte. Vid begravningsar var folk mer stilisera och högtidiga än på andra halas-